

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

10 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 august 2015, în cauza penală în privința lui

***Diacenco Igor Constantin**, născut la
17.03.1970, originar și locuitor în or. Soroca,
str. Prieteniei 3,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.06.2012 - 27.09.2012;

*Instanța de apel: 30.10.2012 - 27.03.2013;
03.03.2014-05.08.2015;*

*Instanța de recurs: 28.05.2013-21.01.2014;
11.01.2016 - 10.02.2016;*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 27 septembrie 2012, a fost încetat procesul penal în privința lui Diacenco Igor în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal din motivul împăcării părților.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Diacenco Igor la 07 aprilie 2012, aproximativ la ora 10⁰⁰, venind la solicitarea lui Dutca Maria în curtea blocului din or. Soroca, str. Calea Bălțului, nr. 100, unde ultima domiciliază, pentru a efectua careva lucrări, urmărind scopul de a sustrage bunurile altei persoane, împreună cu Mașerovschii Alexandr, care a fost dus în eroare de către inculpat că caloriferele au fost promise de partea vătămată pentru munca efectuată, a sustras trei calorifere din fontă la prețul total de 960 lei. Ulterior, deplasîndu-se spre punctul de colectare a metalului uzat, a fost ajuns din urmă de ginerele părții vătămate Sarabun Roman, care i-a spus să întoarcă caloriferele la locul de unde le-a luat, la ce inculpatul și-a continuat intențiile criminale deplasîndu-se în continuare spre punctul de colectare a fierului uzat, unde a înstrăinat caloriferele unei persoane necunoscute.

2.1. De către organul de urmărire penală acțiunile lui Diacenco Igor au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal - *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de către două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Diacenco Igor să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal cu aplicarea art. 72 alin. (4) și art. 82 Cod penal la 4 ani și 5 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Acțiunea civilă să fie admisă integral.

În argumentarea solicitării procurorul a invocat că instanța de fond incorect a apreciat probele administrate, deoarece partea acuzării a prezentat suficiente probe care, în opinia lui, confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de jaf, acestea nefiind apreciate de instanță la justa valoare, deoarece inculpatul Diacenco Igor a început acțiunile sale pe ascuns, însă ulterior au trecut în formă deschisă, în momentul când soții Sarabun Roman și Stela l-au depistat pe inculpat și i-au solicitat restituirea bunurilor sustrate, dar la cerințele cărora inculpatul nu a reacționat și și-a continuat acțiunile criminale, realizându-și intenția de a obține profit de pe urma realizării caloriferelor, acțiunile transformându-se în jaf.

Acest fapt a fost menționat și în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 23 din 28 iunie 2004 "Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor", unde în pct. 4 , este specificat că "acțiunile inițiate ca furt, însă care n-au fost duse pînă la capăt, din cauza că au fost descoperite de către victimă sau alte persoane, dar neținîndu-se cont de aceasta au fost prelungite de către infractor cu scopul însușirii bunurilor se încadrează în infracțiunea de jaf".

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 martie 2013, a fost respins apelul acuzatorului de stat ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției Colegiul a menționat, că instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept și corect a reîncadrat acțiunile inculpatului Diacenco Igor din prevederile art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal în cele ale art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pronunțînd o sentință legală, întemeiată și motivată.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că potrivit pct. 3 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28.06.2004 „*Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor*”, sustragerea se consideră săvârșită pe ascuns și se califică drept furt, dacă a fost săvârșită în absența proprietarului, a posesorului sau a oricăror altor persoane sau și în prezența altor persoane, care observă actul luării bunurilor, dar care nu conștientizează caracterul infracțional al celor comise (din cauza necunoașterii de către ele a faptului cui aparțin aceste bunuri sau din cauza creării de către făptuitor a iluziei caracterului legitim al luării bunurilor, sau din cauza

vârstei minore, a ebrietății, a somnului, a unei boli psihice ori a unei alte stări specifice în care se află aceste persoane).

Pentru calificarea faptei ca furt este necesar să fie stabilită convingerea făptuitorului că cele comise rămân neobservate sau neînțelese de către alte persoane, ori că aceste persoane nu-i vor zădărnici săvârșirea sustragerii.

Prin declarațiile verbale făcute de martorii oculari a evenimentului produs, sa dovedit faptul însușirii de către Diacenco Ig. a bunurilor ce-i aparțin lui Dutca M., acesta acționând cu o intenție directă spre sustragerea lor, or la data respectivă, el nu dispunea de acordul părții vătămate de înstrăinare a caloriferilor în scopul achitării ulterioare a lucrărilor efectuate, pe care de altfel așa și nu le-a realizat. Acționând cu scopul sustragerii bunurilor ce aparțin altei persoane, inculpatul a creat o impresie voalată referitor la legalitatea acțiunilor sale, ducându-l în eroare pe Mașerovschi A. și Coliban N., deși adevărata sa intenție a fost îndreptată spre scoaterea din posesia victimei a bunurilor materiale, cu realizarea lor ulterioară și trecerea în posesia sa a venitului dobândit. Respectiv, acțiunile criminale a inculpatului din momentul apariției intenției de sustragere a caloriferilor și pînă la momentul în care el a dispus de posibilitatea reală de a se folosi de aceste bunuri, s-au desfășurat ca o sustragere pe ascuns, or nici Mașerovschi A. și nici Coliban N. nu au cunoscut intenția reală a inculpatului și realitatea acțiunilor săvârșite de el.

La fel, Colegiul a considerat corectă soluția instanței de fond referitor la încetarea procesului penal pe art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal în legătură cu împăcarea părților.

5. Împotriva hotărîrii nominalizate a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care invocînd temeiul de drept prevăzut de art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat la faptul că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor administrate, și anume: declarațiilor inculpatului Diacenco Ig., părții vătămate Dutca M., martorilor Sarabun R., Sarabun S., Coliban N., Fotescu L., nu a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, bazîndu-se pe faptul că inculpatul a fost depistat cu caloriferele sustrase la o distanță de 300 metri depărtare de locul comiterii sustragerii, iar faptul că acesta părăsise ograda de unde a sustras bunurile, i-a creat posibilitatea reală de a se folosi și a dispune de ele după propria dorință. Astfel, instanța neîntemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile lui Diacenco Ig. întrunesc elementele infracțiunii de furt și nu de jaf.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2014 a fost admis recursul ordinar, casată total decizia recurată și dispusă rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției sale instanța de recurs a relatat că, atît instanța de fond, cît și cea de apel în hotărîrile de încetare a procesului penal au constatat fapta

săvârșită de către Diacenco Igor, precum că la 07 aprilie 2012, aproximativ la ora 10⁰⁰, venind la solicitarea lui Dutca Maria în curtea blocului din or. Soroca, str. Calea Bălțului, nr. 100, unde ultima domiciliază, pentru a efectua careva lucrări, urmărind scopul de a sustrage bunurile altei persoane, împreună cu Mașerovschii A., care a fost dus în eroare de către inculpat că caloriferele au fost promise de partea vătămată pentru munca efectuată, au sustras trei calorifere din fontă la prețul total de 960 lei. Ulterior, deplasându-se spre punctul de colectare a metalului uzat, a fost ajuns din urmă de ginerele părții vătămate Sarabun R., care i-a spus să întoarcă caloriferele la locul de unde le-a luat, la ce inculpatul „și-a continuat intențiile criminale deplasându-se în continuare spre punctul de colectare a fierului uzat, unde a înstrăinat caloriferele unei persoane necunoscute”.

Astfel, că din conținutul faptei constatate nu rezultă că bunurile părții vătămate au fost trecute pe ascuns în posesia inculpatului, iar ulterior realizate. Inculpatul fiind în posesia bunurilor sustrase a fost depistat de către Sarabun R., care în mod clar i-a spus să le restituie, însă Diacenco Ig. știind cu certitudine că a fost depistat, le-a însușit.

Colegiul lărgit a constatat, că latura obiectivă a infracțiunii de furt se exprimă prin sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane și include:

- fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită;
- urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv al cărui mărime se cuprinde între limitele de 25 - 2500 unități convenționale;
- legătură de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile;
- modul ascuns.

Prin sustragere se înțelege luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop de cupiditate. Deosebirea esențială a furtului de jaf, se exprimă prin faptul sustragerii pe ascuns a bunurilor proprietarului (adică metoda comiterii faptului infracțional), iar în cazul jafului - modul deschis de comitere a sustragerii.

Caracteristic jafului este faptul că făptuitorul acționează în mod manifest pentru cei din jur, care îi văd fapta, observă cele săvârșite de făptuitor, percep semnificația juridică a faptei lui, fără a face parte din rîndul persoanelor de încredere care nu-i pot crea piedici în realizarea sustragerii.

Totodată, în pofida faptului că a fost surprins în procesul sustragerii neconsumate, făptuitorul ignoră această împrejurare și continuă realizarea sustragerii, sustragerea începută ca furt se transformă în jaf.

În asemenea condiții, Colegiul lărgit a precizat că, atît instanța de fond, cît și cea de apel pripit au reținut în acțiunile inculpatului Diacenco Igor elementele constitutive ale infracțiunii de furt, deoarece ultimul a început acțiunile sale pe ascuns, dar ulterior au trecut în formă deschisă, continuîndu-și acțiunile sale ilegale și realizîndu-și scopul.

Prin urmare, Colegiul a constatat că instanța de apel urma să cerceteze minuțios cauza și să se expună detaliat asupra fiecărui argument invocat în apel de către procuror, printre care corectitudinea încadrării faptei săvârșite de către Diacenco Igor.

Astfel, instanța de recurs a semnalat că în cauză s-a comis de către instanța de apel o eroare de drept care este temei de recurs și deoarece nu poate fi corectată de instanța de recurs, în baza art. 435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, decizia urmează a fi casată și dispusă rejudecarea cauzei în ordine de apel, iar la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să ia în considerație cele expuse în prezenta decizie, să înlăture încălcările de lege menționate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate de acuzatorul de stat, să aprecieze toate probele în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, să dea o încadrare juridică corectă a faptei comise de inculpat.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 august 2015 a fost admis apelul declarat, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Diacenco Igor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

7.1. Instanța de apel a menționat că, judecînd cauza penală în privința lui Diacenco Igor instanța de fond nu a respectat normele procesuale, contrar prevederilor art. 394 alin. (4) Cod de procedură penală, deși a emis sentință de încetare în privința inculpatului, recalificînd acțiunile inculpatului din baza art.187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal în baza art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, totodată în partea descriptivă a sentinței nu a descris faptele criminale, considerate ca fiind dovedite în acțiunile ultimului prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, dar de fapt a descris faptele criminale potrivit învinuirii aduse pe art.187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Instanța de fond la fel nu a respectat prevederile art. 396 alin. (2) Cod de procedură penală, deoarece nu a indicat în baza cărui articol încetează procesul penal în privința lui Diacenco Igor.

Astfel, instanța de apel a precizat că, acțiunile săvârșite de către Diacenco Igor conțin elementele infracțiunii de jaf, săvârșit de două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, care au avut loc în următoarele circumstanțe:

Diacenco Igor la 07.04.2012, aproximativ la ora 10⁰⁰, venind în curtea blocului de locuit unde domiciliază Dutca Maria, situat în or. Soroca, str. Calea Bălțului 100, ap. 3, pentru a efectua careva lucrări, la rugămintea ultimei, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, intenție apărută spontan, împreună cu Mașerovschii Alexandr, pe care l-a dus în eroare că caloriferele au fost promise de partea vătămată pentru munca efectuată, a sustras trei calorifere din fontă, cauzîndu-i părții vătămate o pagubă considerabilă în valoare de 960 lei. Deplasîndu-se pe drum cu caloriferele sustrate a fost ajuns din urmă de către ginerele părții vătămate Sarabun Roman, care i-a spus să restituie caloriferele la loc, însă Diacenco Igor continuîndu-și

intențiile criminale s-a deplasat în continuare spre punctul de colectare a ferului uzat și în drum spre acesta a vândut caloriferele unei persoane necunoscute.

Soluția instanței de apel referitor la constatarea vinovăției lui Diacenco Igor în comiterea infracțiunii incriminate se bazează pe declarațiile părții vătămate Dutca Maria, martorilor Sarabun Stela, Coliban Nicolae, Fotescu Leonid, precum și pe probele scrise ale cauzei penale cercetate de instanța de apel.

Colegiul penal în urma cercetării probelor a conchis că acțiunile criminale a inculpatului din momentul apariției intenției de sustragere a caloriferelor și pînă la momentul în care el a dispus de posibilitatea reală de a se folosi de aceste bunuri s-au desfășurat ca o sustragere deschisă, mai ales că a fost surprins de N. Coliban, care nu a cunoscut intenția reală a acestuia și realitatea acțiunilor săvârșite de el, ulterior preîntîmpinat de Sarabun Stela să întoarcă bunurile, însă Diacenco Igor a înstrăinat caloriferele. În asemenea condiții, instanța de fond priplit a reținut în acțiunile inculpatului elementele constitutive ale infracțiunii de furt, deoarece ultimul a început acțiunile pe ascuns, dar ulterior au trecut în formă deschisă continuîndu-și acțiunile sale ilegale și realizîndu-și scopul.

Ținînd cont de cele stabilite, Colegiul penal a considerat corectă încadrarea acțiunilor în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșită de două persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cauzarea de daune în proporții considerabile se datorează faptului că partea vătămată Dutca Maria este de vîrstă pensionară, inițial ultima a făcut declarații menționînd că pentru ea prejudiciul este considerabil, ulterior însă și-a schimbat poziția doar după ce Diacenco Igor i-a reparat prejudiciul și a solicitat împăcarea.

Astfel, Colegiul penal a reținut că instanța de fond a comis erori de drept, care urmează a fi corectate prin casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei hotărîri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei Colegiul penal a ținut cont de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal, ținînd cont de circumstanțele reale și personalitatea inculpatului, de totalitatea circumstanțelor cauzei, de prevederile art. art. 34, 82 Cod penal și de faptul că circumstanțe atenuante și agravante pe caz nu s-au stabilit.

Colegiul penal a ținut cont de caracteristica negativă a inculpatului, care anterior a fost condamnat de două ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate și a săvîrșit din nou cu intenție o infracțiune, prin urmare, pedeapsa urmează a fi stabilită conform art. 82 alin. (2) Cod penal, și anume pedeapsa sub formă de închisoare va fi corespunzătoare gradului prejudiciabil al faptelor comise de inculpat și circumstanțelor cauzei și va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale.

8. Împotriva deciziei menționate inculpatul a depus recurs ordinar, fără a invoca vre-un temei prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri cu menținerea sentinței instanței de fond.

8.1. Ulterior, inculpatul a depus recurs suplimentar în care a invocat că instanța de apel incorect a calificat acțiunile sale în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, deoarece partea vătămată nu are pretenții în privința sa și pînă în prezent nu a primit copia deciziei în limba rusă.

9. Procurorul a depus referință asupra recursurilor declarate prin care a solicitat respingerea acestora, pe motiv că nu îndeplinesc cerințele de conținut prevăzute la art. 430 pct. (5) Cod de procedură penală.

10. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească definitivă.

Inculpatul în recursurile declarate nu invocă careva temei de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă din textul acestora rezultă că recurentul solicită casarea deciziei instanței de apel prin care acțiunile sale au fost reîncadrate în baza art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal, cu menținerea sentinței de încetare a procesului penal a instanței de fond.

Prin urmare, motivul invocat se atribuie la pct. 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În esență, inculpatul invocă că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele administrate în cauză, ajungînd neîntemeiat la concluzia despre condamnarea în baza art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal.

Verificînd materialele dosarului în raport cu criticele recurentului, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă privind condamnarea inculpatului în baza articolului incriminat prin rechizitoriu, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

De asemenea, Colegiul penal reiterează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417

alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 7.1. din prezenta decizie.

Făcînd o analiză minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului este vădit nefondată, iar instanța de apel corect și-a motivat soluția de admitere a argumentelor invocate de procuror în acest sens. Or, din toate probele examinate și cercetate de către instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpatul a sustras în mod deschis bunurile care aparțineau lui Dutca Maria, incriminate acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală a examinat complet și obiectiv probele administrate, verificîndu-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atît cele ale apărării, cît și cele ale acuzării, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Diacenco Igor în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunilor prevăzute de articolul respectiv.

Referitor la criticile expuse de recurent, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel. Deci, instanța nu va examina criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci v-a verifica prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvîrșite de inculpatul Diacenco Igor.

Relevant este de reținut în acest context și faptul că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Subsidiar, este de remarcat și faptul că recurentul solicitînd menținerea sentinței instanței de fond din motiv că în acțiunile lui se conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu aduce în textul recursului careva argumentare sub acest aspect, specificînd doar că partea vătămată nu are pretenții asupra sa.

În opinia Colegiului penal criticile inculpatului referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor sale în baza art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanța de apel a făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, totodată, se reține că

motivul invocat în recurs nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărâri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmat de o motivare corespunzătoare, specificându-se din care motive faptele inculpatului nu pot fi calificate în baza acestui articol. În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de apel, iar criticile aduse se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

Nu în ultimul rând, Colegiul penal mai reține că criticile formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și e-a fost dată o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărârii atacate nu s-au stabilit.

Astfel, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii procesual-penale, ea fiind legală, argumentată și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 august 2015, de către Diacenco Igor, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 02 martie 2016.

Președinte:

Judecători:

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun